

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. VI. Progressio sit in puncto præcedenti, ac indicatur duplex fames,
quæ est in mundo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

CAP. VI.

PROGRESSIO FIT IN PVNCTO PRAECEDENTI,
ac indicatur duplex fames, quæ est in mundo.

SECUNDUM finis est miseriarum huius mundi, eò quòd sint innumera. Misera enim hæc Babylon, etsi poculum aureum habeat in manu sua plenum vino, de quo hæcenus diximus: nunquam tamen potest ipsam sequentium sitim extinguere: nam quòd magis aurum esuriunt & sitiunt, eò magis horrent, quæ illis maxime conuenirent.

Duplex
mundi
Fames.

AD cuius ampliozem declarationem aduertendum est, duplicem horrendam famem sitimque rabidam affligere corda hominum huius mundi. Altera est fames bonorum temporalium: nam etsi habeant plurima, nunquam tamen illis saturantur: quare semper esuriunt & sitiunt, nullo suis desideriis termino constituto. Altera est fames & sitis multò perniciosior: quia scilicet desunt illis spiritualia bona, in quibus consistit vera saturitas. Quam famem Amos Propheta appellat, a non famem panis, sed audiendi Verbum Domini. Quemadmodum enim dicimus, esse famem in ciuitate, quando deest corporis alimentum: ita merito veri spiritus alimenti defectum, famem appellabimus. An non ergò horrenda fames in huius mundi regione esse censebitur, cum animæ carèt nutrimentis, quæ virtutes sunt ac veritates cœlestes; & opera sancta, quæ ab eisde proueniunt? Et cū omnes homines (vt ait S. August.) etiam si Iudæi, Hæretici, aut Pagani sint, desiderent esse beati, esuriantque suã salutem: necesse est, quamdiu in malo hoc mundo versantur, in suis sectis maledictis fame perire: eò quòd in illis verum alimentum, quo satientur, non inueniant.

a. Amos. 8.
11.

Lib. 13. de
Trinis. c. 3.

b Ruth. 1. 1.

DUPLEX hæc fames fuit significata in illa, quam refert Sacer Textus nostræ RVTH, imprimis eius verbis: b *In diebus*, inquit, *unius Iudicis facta est fames in terra*: cuius causam coniiciunt Doctores in continuatum per multos annos defectum aquæ, è cælo descendentis; & in solis æstû, quo illa terra fuit exsiccata in pœna peccatorum eius. Quis hic est Iudex, & quæ terra, quos Spiritus S. huius libri auctor, noluit propriis nominibus exprimere: num illa ignorauit? quod si nouit, cūr voluit, Iudicis nomen esse occultum: nec dignatus est nomen propriū terræ exprimere? sed hoc totum eò ipse direxit, vt quasi penicillo nobis miserrimum huius mūdi, & hostis sui statū depingeret. Suos enim amicos ex proprio nomine nouit Deus scientiã, quam dicunt, approbationis: quia & vitam & operam ipsorum approbat: At peccatores hostes suos nec de nomine nouit, nec dignatur ore suo illorū nomina proferre: quia deprauatos ipsorū mores

repro-

reprobat: & iuxta præsentem iustitiam eos destinavit ad infernum. Hanc enim ob causam (vt bene perpendit S. Gregorius) Christus D. N. in parabola diuitis epulonis & mendici Lazari expressit mendici nomen, eò quòd esset iustus ad significandum se illum nosse, eiusq; nomen in libro vitæ scriptum habere: reticuit tamè diuitis nomè, eò quòd peccator esset ac reprobus: vt sic ostenderet, nomen eius de libro viuentium esse deletũ, nec dignum, cuius inter homines memoria esset, aut aliqua eius in libris sacris metio fieret. Quid ergò aptius mundo huic tribuitur, quã quòd sit terra populi à Deo iuxta præsentè iustitiam reprobat: *c quorum nomina*, vt ait Dauid, *cum iustis non scribuntur*. Et cuius principes gubernatoresq; adeò sunt impij, vt dedignetur DEVS, proprijs eos nominibus compellare. Quid autè hinc prouenit, nisi horrèda mortalisk; fames in hac misera terra? In penã enim peccatorũ suorum deest illis veritatum, virtutumq; cælestiũ irrigatio, quæ animæ sunt nutrimentum; & præterea æstus cupiditatum eorũ quotidie magis famelicos reddit bonorũ temporalium. quorũ fames adeò est, vt dicitur, *canina*, vt etiãsi plurimũ comedant, nunquã saturentur. Hæc est infelix illa regio, quòd peruenit filius prodigus, cum è domo paterna discessit, de qua regione dicit Euangelista: *d facta est fames valida in regione illa*: adeoq; eius miseria creuit, vt neq; inueniret cibum homini conuenientè, nec permitteretur *ventrem suum de siliquis, quas porci manducabant, implere*. Nò nego, multos esse huius mundi homines, *e quorum venter* (vt ait Dauid) *de absconditis DEI adimpletus est*, de bonis scilicet tẽporalibus, quæ DEVS abscondit sub terra, eò quòd vilia sint in oculis eius: & *saturati sunt filii*, nò legitimis sed spurij: nam *dimiserunt reliquias suas parvulis suis*, testibus carnalitatũ ipsorum. Quamobrè (vt S. Augustinus legit) *saturati sunt porcina*: quia sese bestialibus voluptatibus tradunt, vt inordinatas suas expleant appetitiones: idq; adeò vehementer, vt non solũm cibus porcorum, sed carnibus etiam eorum vescantur. Vorantes enim bona terræ, bestiarum mores in animæ viscera trahunt. Quæ etsi in specie felicitas appareat, est tamen summa infelicitas: siquidem præmisit eodem loco Dauid: *à paucis de terra*, hoc est, à numero iustorum, Deus *diuidit eos*: & quãuis saturitatis speciè præferat, est tamen fames molestissima. tales enim esse tũ non possunt animarum famem saturare; tũ adferunt nausèã verarum esearum, quibus ipsæ vescuntur animæ: quæ quòd spirituales sint & æternæ, capacitatisq; cuiusdã quasi infinitæ, non possunt bonis corporeis, perituris, ac limitatis satiari: quia illis deest requisita proportio, vt sint animarum nutrimentum: quemadmodum qui fame corporis premitur, satiari non potest auro, nec argento, nec rebus alijs, quæ non sint accommodatus cibus humanus. quem si fastidiat, ideoque non comedat, exsiccabitur tandem, & præ fame morietur.

Homil. 40.
in Euangel.

Nomen peccatoris in obliuione est.

c Ps. 68. 29

d Luc. 15. 14.

c Ps. 16. 14.

ib. 8. Epist.

54.
Falsa saturitas.

§. 1. De quinque famelicorum peccatorum generibus.

In d. eslam.
in id Ecce
nos reliqui-
mus omnia
circa me-
nium.

Similitudo
ulchra,

ap salam.

b Matt. 5. 6.

Mundus est
famelico-
rum. & nau-
seabundo-
rum con-
gregatio.

Auauiti-
Luxuria,
ira.

Quæ superius sunt dicta, mirificè explicauit S. Bernardus; iucundis-
sima quadam similitudine. Vidi, inquit, ego aliquando quinque vi-
ros, quidni phreneticos arbitrer? Primus siquidem buccis tumentibus ma-
rinam masticabat arenam. Secundus sulphureo astans lacui exhalantem ter-
rimum foetidissimumque gestiebat haurire vaporem. Porro tertius for-
naci incubans vehementer accensæ, micantes scintillas hiantibus excipere
faucibus latabatur. Quartus supra pinnaculum templi residens, leuioris
auræ spiritum aperto attrahebat ore: & si quo minus influere videretur,
flabello sibi ventum ipse ciebat, ac si totum speraret aërem deglutire. Quin-
tus seorsim positus ridebat cæteros, ipse quoque ridendus, & maximè. Pro-
prias enim carnes incredibili quodam studio sugere laborabat: nunc ma-
nus, nunc brachium, nunc alias partes applicans ori. Miseratus homines,
causamque miseriæ seiscitatus à singulis, vnam omnibus esse reperio, vali-
dissimam vtique famem. Tunc verò macilentissimas eorum facies contem-
platus, recordabar Prophetæ gementis miserabiliter, & dicentis: *a aruit cor
meum: quia oblitus sum comedere panem meum.* Quid hæc vobis, inquit, pro-
sunt? non sunt naturales cibi: magis famem hæc prouocant, quam extin-
guant. Panis namque animæ iustitia est, & soli b *beati qui esuriunt* illam: *quo-
niam ipsi saturabuntur.* Nimirum ad imaginem DEI facta anima rationalis,
cæteris omnibus occupari potest, repleti omnino non potest: capacem
DEI, quicquid DEO minus est, non implebit. Hæc S. Bernardus.

Ex quibus licet colligere, mundum, qui hostis est CHRISTI, esse
esurientium hominum congregationem, insatiabili fame temporalia &
peritura bona appetentium; & simul verorum bonorum spiritualium & æ-
ternorum nausea laborantium. Nihil enim quod comedunt, potest illos la-
tiare; nec gustât, quod satiare illos possit: ac proinde omnes fame pereunt:
propter nauseam enim horrent spiritus cibos, qui animæ vitam conserua-
rent; propter famem verò appetunt, vorantque cibos carnis qui nunquam
illos satiant, & mortem potius inferunt: quia non sunt proprii illorum cibi.
In hac ergo huius mundi congregatione sunt quinque illa hominum gene-
ra, quæ S. Bernardus insinuauit. Quos enim putas, marinam arenam masti-
care, nisi auaros: qui terrenis bonis, & amaris, implicatisque terræ negotia-
tionibus aluntur? quos, sulphureum haurire vaporem, nisi libidinosos, qui
carnis delectationibus recreantur? quosnam, scintillas ex accensâ fornace
excipere, nisi eos, qui igne suæ coleræ astuant, & ira effreni querant vindi-
ctas? quosnam in alto collocatos, auram attrahere, nisi superbos & ambi-
tiosos, qui aura vanitatis aluntur; studentque erigere se super alios, vt ab o-

mnibus

mnibus inaniter laudentur? & quos denique, proprias carnes fugere, nisi inuidos, qui propria viscera, præ tristitia de alieno bono, consumunt? Quæ igitur phrenesis magis stulta, grauiorq; esse potest, quam famelicos homines tale cibi genus querere, aridum, tanquam arenam; sætidum tãquam sulphur; ardentem, tanquam scintillas ignis; inãnem, tãquam auram; & tantæ crudelitatis, vt proprias deuorent carnes? ô stulti filij terreni Adami, qui non animaduertitis deceptionem & calamitatem vestram! ô munde fraudulente, qui promittens saturitatem, fame enecas, cruciando proprijs vitijs ipsosmet, qui tibi adhærescunt.

NE QVE N. aliud sunt vitia, quã fames quẽdã canina, sitisq; rabida deliciarum, honorum, ac diuitiarum, simul cum nausea bonorum cœlestium. Quid enim est auaritia, nisi insatiabilis fames *e pecunia*: quæ (vt ait Ecclesiastes) *auarus non implebitur*? Quid verò gula & luxuria, nisi *dne filie sanguisuga*, quæ (vt ait Sapiens) semper *dicunt: affer, affer*: idque sibi tanquam hydropisis, quæ quò plures delicias ebibit, eò magis augetur? & quid aliud est superbia & ambitio, nisi effrenis excellentiæ & inanis honoris appetitio? quæ (vt ait David) *ascendit semper*. nunquam enim contenta est ijs, quos habet; sed maiores alios semper quærit? Denique vitia sunt sicut illa quatuor, quæ Salomon dicit insaturabilia: *infernus*, scilicet *os vuluæ, & terra, quæ non satiatur aqua: ignis vero nunquam dicit: sufficit*. Malitiosi enim & veruti nunquam satiantur texendis fraudibus; nec carnales quarendis nouis voluptatibus; nec cupidi nouis acquirendi lucri rationibus inueniendis; nec iracundi & vltiores suis inimicis persequendis. Nam ignis iræ & coleræ eorũ nunquam dicit *sufficit*: & quemadmodum infernus non satiatur deuorandis animabus: sic deprauatorũ hominũ fames non satiatur nouis semper culpis deuorandis. Quòd si mundus non cessat peccata peccatis addere: quid mirũ, si diuina Iustitia supplicia supplicijs addere non desistat? Hæc autem est vltima mundi miseria, a iustitia diuina ijs addita, quas ipse ex proprijs habet: vt sic voluptatum eius dulcedo in cruciatuum amaritudinem conuertatur. Cum enim ipsi mundani minimè cogitant, solet ira Dei fulmen supplicij pœnæque debitæ in eos mittere. Quis enim, nisi impius hic mundus ob sua scelera, causa est pestis, morborum, famis, diluuiorum, terræ motuum, aliarumque innumerabilium calamitatum, quæ in hac misera vita nos premunt, & affligunt? Neque enim si mundus non esset, qualem esse diximus, tot pœnæ & calamitates pluerent super illum: propterea enim Sapiens dixit: *g Deũ non fecisse mortem, sed impios manibus & verbis suis illam accersisse*, prouocantes iniquis suis operibus Iustitiam diuinam, vt horrendis cruciatibus, varijsque mortis generibus illos castiget.

QVAMVIS autem calamitates, quas quotidie videmus & experimur,

G. 2.

magnæ

Superbia.
Inuidia.

2.

Vitia sunt
fames canina.Eccl. 5. 9
1. Prou. 30. 15

Ps. 73. 23.

Prou 30. 15

Improvidos
pœna inuoluit.g Sapi. 1. 13.
16.

3.

h Apo. 16.
29

i Apo. 18. 5
Mortis an-
gustia.

magna sint: quæ tamē vniuerso mundo in eius fine, & singulis eius ciuibus in eorum morte eueniūt, multò erunt terribiliores. in omnibus enim certò implebitur quod S. Ioh̄nes de hac Babylone dixit, quod *h. ueniet in memoriã ante Deum*, vt eius sc. recordetur, *detq. illi calicem vini indignationis ire eius. & alibi: i quoniam peruenerunt peccata eius usque ad cœlũ, & recordatus est Dominus iniquitatum eius, dixit: redatē illi sicut ipsa reddidit vobis: & duplicate duplicia secundũ opera eius: in poculo, quo miscuit, miscere illi duplũ: ita vt pœnæ & cruciatu, qui illi inferentur, multò sint acerbiores futuri, quàm quos ipsa intulit Iustis. Et quantum glorificauit se, & in delictis fuit, tantum date illi tormentum, & luctum.* O infelicissima ciuitas, cuius robur & potestas in tantam deueniet miseriam! o infelicissimi ciues, quorum finis erit in horrendis aded cruciatibus & tormentis! o misera Babylone, quomodò tam secura infides bestia aded crudeli, cuius ille scopus & mens est, vt te ad infernalem deducat specum: vbi cum illa simul, & per illam æternũ crucieris? Cur in manu tua portas aureum calicem immunditijs plenum; propter quẽ propinabitur tibi calix iræ Dei, illumq; hauries vique ad feces? Quomodò audes persequi Sanctos, cum sit venturum tempus, in quo eorundem causa & nomine duplicia sis tormenta subitura? Quomodò insatiabili tuarum delectationum famidas locum, cum sit certum: nunquam infernum cessaturum eum cruciare, qui nunquam voluit à peccando desistere? cessa, cessa à tuis culpis, nisi incidere velis in aded horrendas pœnas.

§. 2. *Vocatio diuina inuitat, monet q. nos vt ab his miserijs fugiamus.*

EX D I C T I S facile intelliges, quàm sit excellens & immensum diuina vocationis beneficium: quæ hoc agit, vt à tot malis te eripiens, de hoc mundo & hac peccatorum cõgregatione educat, nè cum illis pereas: eò enim sine illa tibi manifestat. Hæc vocatio est, quæ te exeat, vt à misera hac Ægypto, & Pharaonis tyrannide te subtrahas; ne illius plagis subijciar. Hæc te, tanquam alterum Loth, ex spirituali hac Sodoma educit: ne te cupiditatum flammæ exurant, pereas que in æternis incendijs. Hæc est, quæ monet, vt ex maledicta hac Babylone exeas; manumque porrigit, & auxiliũ ad exeundum, ne extrema eius miseria te comprehendat. a *Audiui* (ait Sanctus Iohannes) *vocem de cœlo dicentem: Exite de alia Babylone magna, populus meus: vt ne participes sitis delictorum eius, & de plagis eius non acci. ratis.* O diuinæ misericordiæ altitudinem, à qua beneuolum aded verbum prodit, quò nos eripiat ab ingenti aded calamitate? quænam hæc est vox de cœlo descendens, nisi vox diuinæ vocationis & inspirationis? & ad quem illa dirigitur, nisi ad populum Dei: nec solum ad populum Sanctorum, populum scilicet dilectum Domini; sed ad populum etiam fidelium, qui fide eum agnoscunt, quamuis desit illis Charitas. Dirigitur etiam ad populum Electorum, qui super faciem terræ sunt dispersi; & ad omnes ho-

i Apo 18. 4

mines, cupientes esse de populo Dei viui, eiusque amicitia & gratia participes fieri. Hos inquam omnes diuina inspiratio monet, vt fugiant Babylonem, exeantque de mundo, non tam corporis gressibus, quam spiritus affectibus, subtrahendo se congregationi peccatorum, & ab eius moribus procul recedendo, vt de plagis eorum non accipiant. *b Fugite* (ait Ieremias) *de medio Babylonis & saluet unusquisque animam suam.* non enim potest saluari, quæ eius erit ciuis, & leges seruauerit, moresque amplectetur. Exite ex Ægypto, vbi vos alijs, capis, alijsque bestiarum cibis repletis, qui animas vestras non satiant: transite per mare rubrum pœnitentiæ, vt ad promissam terram cœlestem perueniatis, lacte & melle manantem veritatum & virtutum, quæ vestra desideria explebunt. Exite ex Sodomis, priusquam cupiditatum ignis vos exurat; & conscendite Christianæ sanctitatis montem, vbi tuta erit vestra vita. Et quamuis enutriti sitis in hoc mundo, eiusque naturam indueritis; mutate tamē stationem, vosque transfundite: sine hac enim transfusione eueniet vobis, quod idē Ieremias dixit: *c Fertilis fuit Moab ab adolescentia sua, & requieuit in fecibus suis, nec transfusus est de vase in vas, & in transmigrationem nō abiit: idcirco permansit gustus eius in eo, & odor eius non est immutatus.* Quis hic est Moab aded abominandus, nisi miser hic mundus qui instar præmaturi prauique generis musti vehementissimè feruens, subidet super fetidas & acerbis suas feces; & nisi ab vno vase in alterū transfundatur, retinet semper ineptum, quæ ab eis recipit odorem atque saporem. Cui malo si remedium adhiberi potest, illud est vt in vas aliud mundum bonique odoris transfundatur. Hoc igitur modo filij huius sæculi, à iuventute sua ob suarum passionum furorem feruentes, subsident in fecibus cupiditatum carnis; & nolentes eas deserere, semper retinent ineptum illum saporem & gustum, quo illas appetunt; prauumque odorem, quem cum aliorum scandalo exhalant: donec tandem putrescant, & pereant: nisi infinita Dei misericordia efficaci sua vocatione aliquos transfundat, educendo eos ex malo suo mundo, vitiosisque eius moribus, in quibus iam quodammodo subsiderunt, in locum mundum Ecclesiæ suæ, & congregationem iustorum: inter quos, ineptos suos fumos, moresque deponant: quemadmodum egit cum RUTH transfundens eam ex regione Moab, vbi hæcbat in sua Idololatriæ fecibus, in ciuitatem Bethlehẽm, vbi verum Dei cultum, & religionem cum omnibus profiteretur. Eo itaque tendit beneuola illa vocatio, quæ in tuis auribus sonat, cum dormis, ac in tuarū culparum fecibus requiescis: vt excitatus à somno, approbes, acceptesque sanctam transfusionem à loco sedeque detestanda, in qua sedisti; ad amplectendum locum, quem tibi ad tuum remedium ostendit. cuius loci præstantiam proximo iam capite indicabimus.

b Iere. 51. 6.

c Ierem. 48.
11.S. S. S. S.
+ S. S. S. S.
+ S. S. S. S.
+ S. S. S. S.

S. S. S. S.